

ЖИВА НАДІЯ

Січень-лютий 2011 р.

Безкоштовна християнська газета

№1 (61)

ПЕРШОПРИЧИНА НАРОДЖЕННЯ СИНА БОЖОГО – ТВІЙ ГРІХ!

Різдво Христове – це величне і радісне християнське свято. Багато людей відзначають цю подію, але вже менше знають і задумуються, що ж було причиною народження Ісуса Христа – Сина Божого. Відповідь така: головна причина (або точніше – проблема, яка послужила причиною) народження Ісуса – це мій і твій гріх! Так-так, саме гріх людини, який розділяв її з святим Богом-Творцем, і є головною причиною народження Сина Божого. Згідно справедливості Бога-Отця заплата за гріх – смерть! Мусив хтось померти, щоб заплатити за гріх людей. Жодна людина (які б подвиги чи добрі діла не звершала) не могла і не може задовольнити вимоги (справедливості) святого Бога, тому що кожна людина грішна. Тому-то святий Син Божий прийшов на цю землю (народився, як проста людина), щоб пройти земний хресний шлях до Голгофи і заплатити за наш гріх. Саме жертва Ісуса Христа – Сина Божого – цілком і назавжди задовольнила справедливість святого Бога.

Отже, Син Божий народився, щоб спасти людину (тебе й мене) від гріха, помер на хресті за людський гріх і воскрес із мертвих для того, щоб виправдати людину перед Богом! Це означає, що Ісус Христос є твій і мій особистий Спаситель (насамперед – від гріха). Це все вже звершилося понад дві тисячі років тому!

Можливо хтось скаже: «Ну й добре, а мені що до цього?» Справа в тому, що жодна людина не може залишитися непричетною до цієї події. Ми всі є винуватцями народження Ісуса Христа. Але ще є й друга важлива деталь – ми також є винуватцями Його страждань і смерті...

Хотів би нагадати текст з Євангелії від Луки (Лк. 13:1-5), як одні люди розповіли Ісусу Христу про смерть галілеян від руки правителя Пилата. Також згадується про вісімнадцятеро людей, що на них впала башта в Силоамі та й побила їх. Оповідачі тих подій певно думали, що ті, кого осягла така зла смерть, були грішніші від інших. Але Ісус дав таку відповідь, яку навряд чи вони сподівалися почути: **«Чи ж ви думаєте, що оці галілеяни, що так постраждали, грішніші були від усіх галілеян? Ні, кажу вам; та коли не покається, то загинете всі так!»**

Можливо Ісус пожартував? Чи хотів когось залякати? А може ці слова стосуються тільки окремих людей, найбільших у світі грішників? Повірте, що дане попередження звернене до кожної людини, в тому числі – до мене й тебе, дорогий читачу. Всі ми є грішними перед святим Богом! Чи не так? У Біблії написано: **«Бо всі згрішили і позбавлені слави Божої...»** (Рим. 3:23).

Звичайно, ми можемо зайняти позицію стороннього спостерігача, але чи виправдає нас така позиція у вічності? Написано в Біблії, що кожне коліно схилиться перед Сином Божим (Фил. 2:10). Чи не краще зараз (доки є можливість) схилити свої коліна перед Ісусом Христом? Звичайно, краще і правильно. Нажаль, сатана справно виконує свою роботу брехуна і багато людей через прийняття диявольської брехні залишаються в таборі невірних людей (атеїстів), які хоч і святкують Різдво Ісуса Христа (такий собі парадокс), але по суті не вірують в те, що про цю подію розповідається в Євангелії. Знову ж таки – чи допоможе нам така позиція в вічності(?), коли (як написано) кожне коліно схилиться перед Сином Божим. Не допоможе, а буде свідкувати проти нас. Чули, читали, але не повірили.

Здавалося, що може бути простіше? Не треба їхати за тисячі кілометрів, не треба платити гроші (уже за все заплачено ціною святої крові Ісуса Христа!), потрібно лише одне маленьке: **ПОВІРИТИ**. Вірою прийняти цей чудесний подарунок Любові Отця Небесного.

Можливо хтось скаже, що вірує, але знову ж таки: **яка твоя віра?** Чи ти визнав Ісуса Христа своїм особистим Спасителем? Це значить, що ти покаявся в своїх гріхах, попросив у Бога прощення за усі свої гріхи. І далі своє особисте життя направляєш згідно Святої Євангелії. Це – під твоє покаєння.

Особисто я покаявся в гріхах ще у своїй юності, і (повірте!) з того часу ні разу не пошкодував, що прийняв таке рішення, навпаки, моє життя наповнилося чудовим змістом, і я маю велике щастя та привілей: прощення за свої гріхи і спасіння від майбутнього гніву Божого.

Михайло Роман, священнослужитель церкви «Нове життя», м. Полтава. Тел. 050-19-77-678.

Євангелія від Луки, 2:11

КОЛИ НАРОДИВСЯ ІСУС ХРИСТОС?

Уявімо ситуацію: ви – іменинник і наготували смачний обід (майже тиждень готувалися!), прийшли гості, стали їсти та пити, веселитися, а на вас ніхто й уваги не звернув, не вітав, ні разу не поздоровив, жодного подарунка ніхто не вручив. Гості вели себе так, мовби вас не існує, вами знехтували. Ви скажете, що така ситуація нереальна, так не може бути насправді. Але так є щороку на святі Різдва (іншими словами – дні народження Ісуса). Чи не поведуться багато людей саме так у відношенні до Сина Божого – іменинника? Поводяться. Якби з вами так вчинили гості, то певно що ви були б ображені й обурені і дуже скоро показали їм на двері. Тільки не Ісус Христос...

Нажаль, настільки сучасний християнський світ відійшов від правди Божої, головної суті Різдва, що в Різдвяні свята навіть не згадують імені Ісуса Христа. Наприклад, в США (з 1992 року) на вітальних листівках з Білого дому навіть слово «Christmas» (укр. – Різдво) забрано, а Президент вітає з якимись невизначеними святами. Хтось далекоглядно сказав: сьогодні Різдво забрали з вітальних листівок, а завтра приборуть Ісуса Христа з церкви...

***

Дотепер ведуться дискусії стосовно точності дати народження Ісуса Христа. Чи це справді так важливо? Насамперед, хотів би наголосити, що в Новому Заповіті ніде нема повеління шанувати день народження Ісуса. Христос повелів Своїм учням згадувати певним чином лише Його смерть. То що ж? Не святкувати Різдво? Свято Різдва, Пасха чи якесь інше свято, пов'язане з подіями Нового Заповіту, є доброю традицією церкви і буде й Богові до вподоби, якщо в кожному релігійному святі ми

розставимо правильні акценти. Якщо зважати на ту чи іншу дату, як свято Різдва, то потрібно шанувати не сам день (25 чи 7 число), а Ісуса Христа. Якщо головний акцент поставити на тій чи іншій даті, як релігійному святі, забувши про Господа, то це вступає в протиріччя з Заповіддю Божою. Бо вся слава належить виключно Богові (до речі, в будь-який день, а не тільки на Різдво чи Пасху), і шанувати потрібно не день, а особисто Ісуса Христа.

Але запевнюю вас, що у святі Різдва не суть важливість якоїсь конкретної дати. Як бачимо, західний світ святкує Різдво 25 грудня, а східний – 7 січня. Навіть це доводить другорядність певної дати.

Чи святкуємо ми свято Різдва саме 7 січня? Так. Але правильніше сказати інакше: ми згадуємо народження Ісуса Христа саме в цей день по тій причині, що традиційно прийнято святкувати Різдво в нашій країні саме в цей день. Колись віруючі за часів СРСР казали так, що кожне свято комуністів й для них було святом, бо був вихідний день і вони могли прийти до церкви, разом помолитися, порадіти в Господі – чи ж це не свято для християн? Але знову наголошую: ми шануємо не день, а Ісуса Христа! В цей день не буде зайвим спільно поміркувати над тим, в чому головна суть цієї події: народження Ісуса Христа і чим є для мене народження Сина Божого. Можна сперечатися стосовно точності дати народження Ісуса Христа і що саме за конкретною датою стоїть (завульоване язичництво чи традиційне християнство), але за цим усім можна не побачити й не знати головного – для чого власне прийшов (народився) на цю землю Ісус Христос?

Геннадій Андросов.

Дорогі наші друзі!

Радіопередача «Жива надія», газета «Жива надія», всі її працівники та організатори, щирозсердно вітають вас з радісним святом Різдва Христового та Новим 2011 роком! Бажаємо вам рясного Божого благословення в новому році! Нехай ваші душі наповняє Дух Святий та Боже Слово, нехай ваша Віра в Бога зростає і завжди буде Божою вірою. А Любов Христова, що злилася в ваші серця Духом Святим, проявлятиметься щодня в кожній вашій справі впродовж усього року. Жива надія на Бога нехай буде міцною й непорушною.

Милосердний Господь продовжує нашу працю, за що ми Йому щиро дякуємо. Дякуємо всім нашим співпрацівникам, що моляться за нас, пишуть нам і підтримують матеріально. Ми єдині в Ісусі Христі!

З любов'ю та повагою

**Ненсі Зінчик, ведуча радіопередачі «Жива надія»;
Геннадій Андросов, редактор газети «Жива надія».**

Привіт із Нікополя! Весною 2010 року я була в санаторії міста Миргорода, пам'ятаю вашу церкву. Ось нарешті зібралася й вирішила трохи розповісти про себе, як обіцяла. Я заміжня, маю дочку, працюю бухгалтером, мені 45 років, з яких 5 — з Господом. До зустрічі з Богом моє життя було таким: робота — дім, дім — робота. А над усім цим: постійні хвороби, страх, душевна порожнеча. Хвороби переслідували мене з самого дитинства, при пологах моя мама втратила два літра крові — пологи були дуже важкими. Коли мені виповнилося 6 місяців — у дитячому садочку, де я була, проводили вакцинацію і замість якісної вакцини ввели прострочену, внаслідок чого всі діти були заражені черевним тифом, у тому числі і я. Певно, що й цей випадок сприяв тому, що скільки себе пам'ятаю, в подальшому житті мене переслідували хвороби. Особливо пам'ятаю, як я захворіла на туберкульоз у відкритій формі! Після інтенсивного лікування протягом 2-х місяців лікар розвів руками і сказав: «Я не розумію чому, але я не спостерігаю у вас жодного покращення». Нарешті (після семи місяців лікування!) мене виписали додому, мій фізичний стан стабілізувався, хоча ще кілька років поспіль самопочуття було незадовільним. Зокрема, внаслідок вживання ліків мене став турбувати шлунок: я схудла на 14 кілограмів протягом року. Через декілька років мені був поставлений інший діагноз — пухлина на яєчнику, лікар призначив операцію. На щастя, пухлина виявилася доброякісною...

Озираючись на своє життя з хворобами, я бачу, що Господь тримав Свою руку наді мною все моє життя. І моє одужання сталося зовсім не через збіг обставин чи випадковість, чи везіння. Хоча все своє свідоме життя я шукала вихід: вдавалася

МОЇ СТРАХИ ПОЗАДУ, А ПОПЕРЕДУ — ВІЧНЕ ЖИТТЯ З ГОСПОДОМ ІСУСОМ!

до допомоги бабок, ворожок, і не тому, що мені була цікава моя майбутня доля — мене гнав страх. І виходу з мого стану по людським міркам для мене не було жодного. Моя віра в Бога на той час була мертвою: я вірила, що якщо прочитаю кілька разів одну й ту ж молитву, то це захистить мене від злої сили, я вірила в прикмети, забобони, дуже всього боялася.

Господь бачив мої страхи, мою щирість в богошуканні. Хоч ті всі мої «пошуки» важко назвати справжнім богошуканням, але Господь підводив моє життя Своєю невидимою рукою до того моменту, коли я справді дозрію для того, щоб щиро звернутися до Нього в молитві покаяння. Господь ніколи не запізнюється, у Нього є чудовий план на кожне людське життя, який насамперед полягає в тому, щоб людина отримала спасіння для своєї душі, прийняла Ісуса Христа, як свого особистого спасителя, а отже — мала вічне життя. Тільки людина своїми вчинками перекреслює Божий план на своє життя, противиться Божій волі, живе по-своєму. Якщо люди й вірують у Бога, то зазвичай лише для цього життя, звершують певні релігійні обряди, щоб тут було якесь покращення (зазвичай фізичне, душевне), а не дивляться в майбутнє — така віра в Бога є мертвою. Але Бог дивиться не так, як людина. «**Яка користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занепасти?**» — саме таке запитання Ісус Христос ставить людині (Марка, 8:36). Нажаль, люди, які себе можуть називати навіть християнами, відповідають: «Та що мені до того, що буде потім? Я хочу тут

пожити досхочу!» Та чи живуть? Я також думала, що жила, але по суті — існувала.

Коли ж настала повнота часу в моєму житті, Бог послав на мою життєву дорогу подругу, яка розповіла мені про Ісуса Христа, вона також щиро молилася за мене, і я пішла до церкви, яку відвідувала моя подруга, в надії познайомитися з реальним Богом. Мені також було соромно, що стільки років я живу і в певній мірі вважаю себе віруючою, але насправді не знаю Того, Кого прошу допомоги, та й то — прошу тільки тоді, коли мені важко. Скільки людей звертаються до Бога, щоб тільки їм допомагав, а насправді такі люди нічого з Богом не мають спільного, не хочуть знати й виконувати волі Божої. Такою була і я.

Я без перебільшення скажу, що в моєму житті сталося чудо: і воно не в тім, що я стала здоровою, а в тім, що я пізнала реального Бога, з Яким маю особисте спілкування, я нарешті надбала по милості Божій живу віру й надію, впевненість у завтрашньому дні, відійшли всі мої страхи й тривоги. Зараз моє життя з Господом і в Господі, я зустрічаю кожний день без тіні страху. Коли приходять проблеми (а вони приходять!), я знаю, до Кого й куди мені йти! Я впевнена, що мій Отець Небесний знає, в чому я маю потребу. Він допомагає мені в усьому. Змінюється моє серце, моє життя має реальний сенс! Також я маю ще одне щастя й насолоду: я молюся за інших людей і бачу Його реальність, як Дух Святий веде, підказує, втішає. Господь мене вчить любити, прощати, віддавати. Я отримую чудові подарунки від Бога — перемоги в житті інших людей.

Як приємно бачити, коли інші люди (за яких ти молишся), отримують свободу від гріховних залежностей, шкідливих звичок. І я дякую мого Господа за те, що Він забрав на хрест всі мої

гріхи, хвороби, прокляття, я дуже вірю, що на моєму роді нарешті припиняться всі спадкові хвороби, шлюбні розлучення, передчасні смерті.

Зараз у церкві разом зі мною мій чоловік, дочка та племінник, мої мама, тато, свекруха. Я служу Богу в церковному хорі, прославляю Того, Хто подарував мені свою любов, ласку, прощення та спасіння. Я також свідчу своїм співробітникам, сусідам про милість Ісуса, про Його спокутну жертву, про те, що Він живий і любить кожну грішну людину.

Олена Іващенко, м. Нікополь.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ОТЦЯ

«Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо й землю, життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє...» Повт. Зак. 30:19.

СВІДЧЕННЯ

Мащенко Олег Анатолійович, м. Полтава, тел. 050-404-58-90.

Зараз мені 44 роки. Я народився і виріс у невіруючій сім'ї. Коли мені було 4 роки, мати розлучилась з батьком, через деякий час стала жити з іншим чоловіком. Вітчим пиячив, бив матір і мене, бувало так, що через його знущання ми не ночували вдома. У 1985 р. вітчим втопився під час купання в морі, бо був п'яний. Фактично з 15-річного віку розпочалося моє самостійне життя. Я був на обліку в дитячій інспекції міліції і в наркологічному диспансері. Тепер розумію, що лише завдяки милості Бога я не потрапив до в'язниці.

Одного разу на автовокзалі м. Миргорода я допоміг віруючій бабусі донести сумку до автобуса. Вона запитала мене: «Навіщо ти, синок, куриш? Ти руйнуєш храм Божий». Тоді я не розумів, про який храм вона мені казала. Нас у школі вчили, що Бога взагалі нема, я тоді подумав, що мабуть у бабусі з головою не все гаразд. Потім вона почала благословляти мене, особливо робила наголос на словах: «Нехай Господь дасть тобі хорошу дружину!» Господь відповів на ті її благословення і дав

мені чудову дружину. Вона увірвала в Ісуса Христа і вісім років молилася за мене. Але я не хотів каятися, а все більше грішив і нарешті став кінченим алкоголіком. Лікарі казали, що якщо я так буду пиячити, то скоро осліпну й помру. Мені було 33 роки, але мій фізичний стан був, як у хворого дідуся. У нас тоді було троє дітей, але я не допомагав дружині, а навпаки: лише шкодив. Жінка вирішила зі мною розлучитися, підготувала для цього всі належні документи. Залишилося їх лише віднести до суду.

На той час мені жити вже не хотілось і до всього я був цілком байдужим. Але я вже вірив, що Бог є, що є рай і пекло. І я розумів, що до раю я точно не потраду, але й схватись (чи втекти) від Божого гніву нікому нікуди також неможливо, воювати ж проти Бога — марна справа. Але Господь працював наді мною. У видінні Бог показав мені кінець цього світу і запитав мене: «Олег, а ти куди?» Я з відчаєм відповів: «Господи, я не знаю, спаси мене і роби зі мною все, що Тобі угодно». Потім я молився, слізно каявся, просив прощення. І сталося неймовірне: Господь простив мене, хрестив Духом Святим та звільнив від п'янства, куріння, дуже сильно змінився мій характер, мова, поведінка. І зараз Господь працює над моїм характером, змінює його на краще.

Господь зберіг мою родину, подарував нам ще двох дітей, надав мені нове життя, нову кращу роботу, квартиру. У 2008 році я закінчив заочно Харківський політехнічний інститут. Та найважливіше те, що Ісус дав мені вічне життя з моїм небесним Отцем.

На даний час я — член церкви «Нове життя» м. Полтави. Навчаюся на першому курсі Полтавської богословської семінарії. Господь надав мені можливість трудитись на Його ниві: проповідувати Боже Слово у багатьох містах і селах Полтавщини.

ЗВІДКИ МИ І КУДИ? ТЕСТ

1. Я впевнений, що людина виникла...

- а) від Бога
- б) від мавпи
- в) від інопланетян

2. Я вірю, що Бог — це...

- а) міф, вигадка для слабкодушких
- б) Всесвітній Розум
- в) космічна Сила
- г) Творець Всесвіту
- д) я сам

3. Моя доля цілком залежить...

- а) від випадку
- б) від Бога
- в) від того, що сказала ворожка
- г) від розташування зірок і гороскопу
- д) від того, з якої ноги я встану

4. Біблія — це...

- а) книга для читання перед покійником
- б) збірка історичних і пророчих книг
- в) послання Бога до людей, Слово Боже
- г) таємниця за сімома печатами

5. Дивлячись на природний та духовний стан світу, я переконаюся, що ми рухаємося...

- а) до комунізму
- б) в золотий вік процвітання
- в) до переселення на іншу планету
- г) до кінця віку

6. Вірю, що після смерті...

- а) моя душа розчиниться в повітрі
- б) я потраплю в пекло, де й проводитиму вічність
- в) я перетворюся на метелика чи травинку
- г) мене чекає воскресіння та вічне життя з Ісусом на небесах.

Правильні відповіді:

- 1-а, 2-г, 3-б, 4-б і в, 5-г, 6-б чи г (відповідь на 6 питання залежить від твого особистого вибору).

Склала Тетяна Загній, м. Кременчук, e-mail: tatyana@i.ua

ВІД РЕДАКТОРА: Просимо надсилати листи на адресу редакції з вашими потребами, свідченнями. Особлива увага буде приділена листам з широким розповіддю про покаяння, навернення до Ісуса Христа. До редакції надходять багато листів саме від ув'язнених, які в одне коротке речення вміщують інформацію про те, що вони покаялися і стали християнами, котрих вже Бог звільнив від усіх гріхів і шкідливих звичок, а сторінку й більше займає перелік продуктів, ліків і побутових предметів, які їм необхідно надіслати. Наголошуємо, що газета «Жива Надія» не місія по наданню матеріальної допомоги. Це видання так само потребує постійної спонсорської підтримки. Для того, щоб надрукувати випуск газети, потрібні значні кошти, на розсилку газети поштою бажаним йде ще половина від вартості друку газети. За цим виданням не стоїть якесь прибуткове підприємство, яке може виділити якусь дециму й на газету. Якщо відверто, газета «Жива надія» існує лише завдяки тому, що хтось пожертвує якусь дециму на її друк (чи церква, чи окрема особа). І що цікаво — переважно жертвують саме ті люди, які матеріально не є багатими. Але які вбачають доцільність випуску цього видання, його користь з точки зору вічності.

Інший момент, що стосується сторінки «Християнська сім'я». Листи ув'язнених з проханнями знайти супутника життя друкуватися

не будуть. Якщо хто надсилає таке прохання зі свободи, обов'язково, щоб така людина була членом церкви, не була на замітці, бажано, щоб мала запевнення від служителя церкви про її вільне право на шлюб. Я продовжуватиму друкувати подібні листи, розуміючи в тому гостру потребу, особливо в сестер (зокрема західних регіонів України). Інша справа — що вони соромляться подавати такі оголошення, хоч і мають бажання. Це зайвий сором, але вже так є, тут нічого не вдієш. Можете не писати своєї адреси, а лише вкажіть свій мобільний телефон. Хочу наголосити: кожен ваш лист, отриманий редакцією, може бути надрукований в газеті з вашою адресою, якщо це не зазначено вами. Так само, будь ласка, не зобов'язуйте редакцію надати вам відповідь окремим листом.

***

1. Мені 68 р., живу самотньо. У мене нікого нема, крім Господа Бога. Я Йому служу і надіюсь на Його поміч. Ще все роблю сама по господарству, на городі. Але нема з ким словом перекинутися, розділити радість і сум. Може відгукнеться якась самотня людина (або й дві), яка б погодилася зі мною жити? **Королєвич Євдокія Миколаївна, с. Горбове, Ємільчанський р-н, Житомирщина, 11266.**

2. Мені 54 р., вже шість років, як вдова. Живу з двома синами (інвалідами з дитинства) в селі на Волині, де нема віруючих і панує культ горілки.

Насамперед, прошу церкву помолитися за моїх синів. Якби я мала з ким поспілкуватися, то не писала б до газети. Тим більше, що вже маю гіркий досвід: одного разу мені подзвонив чоловік, який так гарно розповідав про себе, християнські вірші та пісні по телефону співав, а потім признався, що одружений. Як боліло моє серце! Хіба ж можна так насміхатися з самотньої жінки?! Я все ж сподіваюся, що мені потелефонує людина, яка має страх Божий і чисту совість. **Зінаїда, тел. 067-80-49-970.**

3. Очень рада, что могу получать от вас газету. Через эту газету хотела бы найти друзей во Христе. В жизни ведь как? Знакомых много, а друзей — дефицит. А без дружбы жизнь неполноценная. Считаю, что теперь найти хорошего друга подобно найти бесценное сокровище. Мне 24 г., скоро четыре года, как я родилась духовно. Церковь посещаю постоянно и стараюсь участвовать в служении. Не отвергаю ни одной христианской деноминации. Потому что мне Слово Божье посеяли пятидесятники, духовно укреплялась у харизматов, а сейчас посещаю баптистскую церковь. **Оля, Черкасская обл. Тел. 098-505-90-17.**

4. Нахожусь в заключении 15-й год, где обратился к Господу по милости Божьей. Многие ошибочно полагают, что добро-

порядочная мирская жизнь (без покаяния, водного крещения, крещения Духом Святым и участия в таинстве хлебопреломления) уже сама по себе есть пропуском в небо. Люди, утверждающие, что им не в чём каяться, тем самым обрекают самих себя на вечные страдания. Ибо надежда на добрые дела — тщетная надежда. Единственный пропуск в небо — жертва Иисуса Христа. Но я хотел бы обратиться к тем, кто называет себя рождёнными свыше. Часто мне доводилось читать, что в связи с загруженностью повседневными заботами, бытом, у многих не остаётся времени на чтение Библии, молитву. Бытует мнение, что у заключённых больше времени для этого. Но это не так. Если у нас практически отсутствуют элементарные бытовые условия, которые есть на свободе, то нам приходится тратить на удовлетворение своих бытовых нужд намного больше времени. Один лишь плюс, что я здесь имею: я могу (в отличие от людей со свободой) делать сравнительный анализ.

Я видел своими глазами, как люди, духовно успешные, переставали читать Священное Писание и со временем впадали в грех, а потом полностью отступали от Бога. Говорю вам с полной уверенностью: начните день с чтения Библии и Бог так устроит ваш день, что вы всё успеете сделать. **Владимир Черница, Островского, 2 (ДУ), г. Винница, 21001.**

Блажен выбирающий и не сомневающийся в том, что выбрал!

Свидетельство Алексея и Лилии Пугачёвых, г. Калуга, Россия.

Алексей: Замечу сразу, что у меня не было наваждения поскорее найти себе жену. Кто ставит сжатые сроки, что вот должен обязательно жениться к началу этой осени (зимы, лета), может не вписаться в намеченные планы или сделать ошибку. Я просто общался посредством Интернета с разными сёстрами, но в определённый момент лишь с Лилей появилось доверительное отношение. Логически это сложно объяснить: почему именно с ней, а не с кем-то ещё. Наши отношения сразу перешли на совершенно другой уровень откровенности. Буквально через несколько дней я понял, что это глубокие отношения и со всеми другими сёстрами вежливо (но абсолютно твёрдо) прекратил общение.

Думаю, что выбор партнёра — это не поход по рынку, это не торги (как бы выгоднее купить, продать). В выборе спутника жизни не должно быть колебаний, сомнений, ты не должен держать всех в напряжённом состоянии. Мужчина должен сделать выбор (принять решение) и двигаться вперёд (уже со своей избраницей) к его осуществлению. Без внутренней уверенности в сердце вообще нельзя этого делать. Именно во время принятия моего решения я принял как откровение от Бога слова: «Блажен выбирающий и не сомневающийся в том, что выбрал». Убеждён, что именно в этом самый главный секрет. Я считаю, что в сотни раз важнее всего твёрдое и уверенное решение. И не может быть ни одного сомнения (ни в начале, ни после), что ты не ту выбрал! Сомнения, недоверие, неуверенность, страх разъедают и отравляют отношения. Всё, что вам (уже двоим) встретится, это не ошибка выбора, это просто нужно преодолеть, если только у двоих одно основание — во Христе.

Конечно, в процессе общения мы брали к вниманию «Список вопросов к супружеским парам» и тщательно их изучали вместе, обсуждали все жизненно важные вопросы и темы: где жить, что делать и т. д. Много молились вместе (посредством программы Skype) и брали посты.

Однажды я услышал одну фразу: «Если хочешь не разочаровываться, никогда не очаровывайся». Мне так понравилась эта фраза, и я всем её говорил, пока один человек мне не ответил: «Знаешь, Алексей, пока я живу, я не перестану очаровываться, сколько бы разочарований мне не пришлось встретить впереди». И я понял, что большинство перестраховываются, стараются обезопасить

Тема: ВИБІР СУПУТНИКА ЖИТТЯ

- Яким чином вам стало ясно, що це вона (це він)?
- Що дало в цьому впевненість?
- Як іншим зрозуміти, що це він (це вона)?
- Що робити, щоб знайти свого судженого (суджену)?

Ці питання були поставлені декільком новоутвореним сімейним парам. Нижче читайте їхні відповіді.

свою жизнь, чтобы не ранить себя и просто бояться верить и любить (а если посмотреть глубже — бояться жить).

Лилия: Я тоже (как и многие) думала над тем, как не ошибиться в выборе. Но один человек (уже женатый много лет) сказал мне, что как я точно знаю, что завтра будет день, так и в любви: просто не должно быть места сомнениям! Нашу уверенность в выборе подтвердили слова от Господа, которые мы получили в одно и то же время на расстоянии 850 км друг от друга. А самое главное в том, что такого бы попущика (пусть самого идеального) ты себе не выбрала, какой бы красивый дом ты себе не построила, всё рухнет, если не будет стоять на единственно правильном — Божьем основании! Он даст и благословит, но что ты будешь с этим делать?...

Благополучный брак — это тяжёлый, но приятный труд. Если ты рассчитываешь на лёгкую увеселительную прогулку, тогда тебе в другую сторону. Счастливый брак — когда оба отдаются друг другу на все 100% (а не 50 на 50), не ожидая ничего взамен! В выборе спутника жизни, к сожалению, бывает так, что прежде чем Бог даст тебе пряник, дьявол обязательно попытается подсунуть тебе свой дырявый, сухой бублик! Если всё же хочешь жить, верить и любить, не продавай своей мечты, не сдавайся! **«Ибо в своё время пожнём, если не ослабеем!»** (Гал.6:9)

P. S. Нуждаетесь в помощи, ободрении или хотите познакомиться? Наш e-mail: pug-alex1@mail.ru

«Мы ни на миг не усомнились в том, что мы даны Богом друг другу!»

Свидетельство Максима и Яны Барановых, Монреаль, Канада.

Максим: «Кто найдёт добродетельную жену? Цена её выше жемчугов; уверено в ней сердце мужа её, и он не останется без прибыли» (Притчи 31:10). Искал ли я будущую жену? В первую очередь я об этом каждый день молился, просил у Господа дать

мне вторую половинку по Его сердцу, не зная каким образом мне ответит Господь и ответит ли вообще. Потом по совету друга поставил на христианском сайте знакомств свою анкету со свидетельством своего покаяния, в основном искал поддержки в моём христианском становлении, особой надежды встретиться свою будущую жену не питал. В последний день, когда я сделал запрос об удалении анкеты, я получил письмо от Яны с России... В первую очередь, мне понравилось, что для Яны Господь был на первом месте — этому я придавал большое значение. Нас также объединила общая молитва.

Бог давал нам особые знаки, что для нас было большим подкреплением, давало уверенность в движении вперёд к нашему бракосочетанию. Не было легко, потому что нас разделял целый океан. Но для любви нет больших расстояний. Самое главное — во всём полагаться на Господа, какие бы испытания не преподносила нам жизнь, помнить, что «любящим Бога, призванным по [Его] изволению, всё содействует ко благу» (Рим. 8:28), Господь всё держит под контролем, и Он гарантирует ваше счастье, если вы соблюдаете Его волю. Бог начинает действовать в нашей жизни тогда, когда мы полностью отдаём Ему поведенье. Но если вы идёте своим путём и не хотите довериться Богу, то вся ответственность ложится на вас самих и вы уже имеете только свои гарантии. «Утомляются и юноши и ослабевают, и молодые люди падают, а надеющиеся на Господа обновятся в силе: поднимут крылья, как орлы, потекут и не устанут, пойдут и не утомятся» (Исаия 40:30-31). «Ибо только Я знаю намерения, какие имею о вас, говорит Господь» (Иер. 29:11).

Кто-то однажды дал такое значение брака: «Мы вступаем в брак не ради себя, а ради блага своего партнёра». Выбирая будущего спутника жизни, нельзя ориентироваться лишь на привлекательную внешность или финансовое благосостояние. Люди должны жить друг ради друга, и этот же принцип применим и к браку. Не имеет значения, насколько необразован или неказист ваш будущий супруг; вступаая с ним в брак, вы дол-

жны чувствовать, что будете любить его больше, нежели если бы он был блестяще образован и ослепительно красив. Божья любовь в наших сердцах — это самое бесценное из всех благословений. Вступая в брак, мы получаем это благословение любви и воплощаем его в своей жизни. Нам следует осознать бесценность брака, привести свою семейную жизнь в соответствие с истинной любовью и создать истинные семьи.

Яна: А ведь всё в нашем поиске друг друга началось именно с молитвы... Прошло уже три года, как мы стали мужем и женой. Бог подарил нам двух замечательных сыновей: Даниила (1,5 года) и Тимофея (4 месяца). Дети — это плод любви и настоящий подарок от Господа! Жизнь с ними кардинально меняется, мы чувствуем огромную ответственность в привилегии быть родителями и стараемся, чтобы каждый день нашей жизни твёрдо стоял на основании Божьем. Для этого мы каждый вечер регулярно проводим «Семейный алтарь», так мы называем время разбора Слова Божьего и общения с Богом в молитве, когда всю суету мы оставляем за своими плечами и приходим к Тому, Кто даровал нам всё, что мы имеем, к нашему неизменному Господу Иисусу Христу.

Мы ни разу ничуть не усомнились в том, что мы Богом даны друг другу, что мы одно целое и наша любовь крепка, как и прежде, несмотря на значительные трудности, которые нам довелось перенести за эти три года совместной жизни. У мужа дважды была проведена операция по удалению доброкачественной опухоли из головного мозга, мы вместе переживали приступы его болезни, и если бы не Господь, то трудно не надломиться в подобных ситуациях. Господь делает нас гибкими (не сразу, а постепенно) и, дав испытание, Он даёт силу его перенести. Бог никогда не даст испытаний сверх сил. **Мы считаем не трудности, а благословения, которые к нам приходят через них, и на сегодняшний день вот уже прошло полгода, как у Максима не было приступов болезни, и слава Господу за это! Мы не ищем причин для радости — нам их даёт Бог!**

P. S. Будем рады поддержать и ответить на ваши вопросы: max5456@gmail.com

УВАГА: САМОГУБСТВО!*

ТРОХИ СТАТИСТИКИ

Згідно офіційної статистики щороку у світі закінчують життя самогубством 1,1 млн. людей. До офіційної статистики самогубств потрапляють лише явні випадки суїциду, тому число реальних самогубств значно перевищує офіційні цифри — вважається, що щорічно у світі покінчують із собою більше 4 млн. осіб. На думку судових експертів причиною більшості так званих «смертей від нещасного випадку» (передозування лікарських препаратів, аварії на дорогах, падіння з висоти тощо) насправді є суїциди. Крім цього 19 млн. осіб щорічно скоюють невдалі спроби самогубства.

Україна відноситься до країн з «Дуже високим рівнем самогубств» (понад 20 осіб на 100 тис. населення).

За прогнозом ВООЗ до 2020 р. щорічно будуть закінчувати життя самогубством близько 1,5 млн. осіб.

Найвищі показники самогубств відзначені серед наркоманів, інвалідів, психічно хворих, а також хронічних алкоголік. Алкоголіки скоюють близько третини всіх закінчених самогубств.

Рівень життя в країні і кількість самогубств не пов'язані між собою. Наприклад, Швеція (одна із високорозвинених і найбагатших країн Європи) протягом десяти років була лідером по числу суїцидів.

12% осіб після невдалої спроби суїциду протягом двох років повторюють його і досягають бажаного. 80% осіб, що закінчили життя суїцидом, намагалися зробити це в минулому принаймні один раз.

Вважається, що більша кількість суїцидів відбувається серед людей похилого віку, але за останнє десятиліття число самогубств серед молоді зросло в 3 рази.

З ПОГЛЯДУ БІБЛІЇ

Те, що самогубство є тяжким гріхом, як будь-яке

вбивство іншої людини, беззаперечно. З погляду Біблії, який гріх страшніший: самогубство чи убивство іншої людини? Чи ці гріхи рівнозначні? Чому церква вважає самогубство більш тяжким гріхом? Адже вбивці і самогубці порушують ту ж саму заповідь «Не вбий!»...

З погляду Біблії обидва гріхи однаково тяжкі, але проблема самогубця в тім, що він (вона), зробивши гріх убивства, уже не може у ньому покаятися. Тільки в цьому змісті самогубство гірше. Не тяжче, а якщо можна так виразитися, безвихідніше для людини.

Узагалі Біблія не поділяє гріхи по їхній тяжкості, усі гріхи однаково народжують смерть (Як. 1:15). Але Біблія поділяє гріхи по ступеню принесеного збитку: чим тяжчий наслідок, тим тяжчий гріх.

ДУХОВНІ КОРЕНІ СУЇЦИДУ

У японській культурі, наприклад, з давніх часів суїцид вважався шляхетним учинком, а в мусульманській — навіть «славним» (коли самогубство відбувається як акт мучеництва з метою убивства безневинних людей у священній війні Джихад). Але християнська точка зору на суїцид полягає в тім, що самогубство є всім чим завгодно, але тільки не добрим чи правильним учинком. Мартін Лютер вірив, що всяка людина, що зробила самогубство, була переможена «владою диявола».

Джон Буньян, знаменитий англійський пуританський проповідник і письменник, чітко висловився щодо самогубства у своїй відомій алегоричній розповіді «Подорож Палігрима». Коли головний герой повісті Християнин і його супутник опинилися в полоні в Замку Сумнівів, то у відповідь на бажання Християнина померти його супутник сказав наступне: «Той, хто убиває іншого, убиває тільки тіло, але хто убиває себе, той губить і свою душу ... давай не будемо своїми власними убивцями».

Відповідно до теорії самогубців смерть — це не ворог, але згідно Біблії смерть вийшла в людину після гріха перших людей. Усякий гріх породжує смерть. Гріх — спротив Богу, і смерть також є ворогом людини. Написано в Біблії: «Останній же ворог знищиться — смерть...» (1 Кор. 15:26). Смерть може бути благом тільки тій людині, що вірує в Ісуса Христа (якщо вона покляла своє життя на вівтар служіння Богові). Тому що така людина знає свою майбутність після смерті. Але знову ж таки: ніяка людина не повинна заповідувати навмисно собі смерть. Це прерогатива Бога, Він один має право дати життя і взяти його.

Може прийти помилкова думка, що людина, яка скоїла самогубство, не боїться смерті. Насправді її «не острах» виник від незнання наслідків самогубства, фанатичному прийнятті чужої думки, насадження хибної релігії. По суті — самогубець, людина, обманута дияволом. Саме на самогубці (найбільш виражено) сатана здійснив своє звання — ошуканця (брехуна) і людиновбивці.

Вважається, що хворобою самогубців є депресія — до 70% депресивних хворих виявляють тенденції до самогубства, а 15% з них скоюють самогубства. Не можна самогубство розцінювати, як просто результат слабкості чи депресії. Це глибокий духовний момент, у якому задіяні занепалі ангели (духи злоби піднебесної), біси, демони. Але знову ж таки: сатана тільки вселяє людині думку про самогубство, а скоює цей акт сама людина. І уся відповідальність за вчинок суїциду лежить цілком на

самогубцеві. Самогубство скоює людина, на свідомість якої має сильний вплив ворог людини — диявол (таку людину церква називає одержимою). Вплив алкоголю, наркотиків призводить до помутніння свідомості людини, до прямої її залежності від диявола, тому такі люди частіше скоюють суїциди, ніж люди тверезі. Самогубець фактично втрачає надію, він не бачить цілі, мети, змісту свого життя.

ВИСНОВОК:

Ми бачимо, що останнім часом число самогубств збільшилося і за прогнозами спеціалістів буде зростати. Чому? Тому що збільшилося число людей невірних, тих, що заперечують канони Євангелії. Помітьте, в європейській країні, де був написаний християнський бестселер усіх часів «Подорож Палігрима», яка була зразком праведного життя, сьогодні відбувається велике число самогубств. Тому що там сьогодні прийняли безглузду теорію еволюції, охолонули до вчення Євангелії. Ситуація доходить до абсурду: забороняють проповідь Євангелії в країнах, які власне засновувалися на заповідях Нового Заповіту Ісуса Христа. Лояльність державних інституцій до гріховних уподобань людей відповідає позиції антихриста. Відповідно молодь втратила правдиві (високоморальні) цілі життя, сатана обманув людей, уселивши думку: «Їж, пий, веселися, бо завтра помреш!» Але сатана — брехун і осміюючи всі моральні, християнські засади життя, він усіляко приховує наслідки безтурботного тілесного існування. Навіть Біблію — Слово Боже — слуги сатани перекивають і те, що від початку було гріхом, війною проти Бога, сьогодні хочуть якось зафарбувати і видати за безневинну дитячу забавку або за нормальну природу речей, явищ.

Нині існує тенденція звинувачення євангелістів у сектантстві, агітації, нав'язуванні християнства. У цих обвинуваченнях, на жаль, приймають участь і представники певної релігії, які в першу чергу дбають про свій матеріальний добробут, який залежить від прихожан їхньої церкви. Але чому щирі християни «агітують»? Чому власне ви читаете цю газету? У першу чергу тому, що ми хочемо застерегти вас від того, що чекає попереду ту людину, яка відкинула віру в живого реального Бога, Котрий прийшов свого часу на цю землю в особі Ісуса Христа. Якщо ви на шаленій швидкості їдете по дорозі, а я знаю, що попереду глибоке провалля, чи я не повинен негайно застерегти вас (зробити все, щоб ви зупинилися і не загинули в автокатастрофі)? Щось подібне нині відбувається і в духовному вимірі — в житті людей. Швидкості збільшуються, люди спішають жити і взяти від життя все (щоб — як то кажуть — нажитися), але що чекає людину попереду (які наслідки бездумного життя?), схоже, мало кого цікавить. Фізичне самогубство — тяжкий гріх, але так само невірство в Ісуса Христа, небажання жити згідно Євангелії, є духовним самогубством, якому віддано багато мільйонів людей, які поволи вбивають свої душі. Молимося за читачів цієї газети, щоб Бог зберіг вас від фатальної помилки і благословив жити повним життям істинного християнина згідно канонів Євангелії.

Петро Українець.

*Частково використані публікації з Інтернету, зокрема з сайту: www.bible.com.ua/answers/ r/28/307557

ПОСЛУШАЙ – ЧТО СКАЖЕТ БОГ!

Свідectвo Николая Тарасюка, г. Пирятин, Полтавщина, тел.: 095-36-11-050.

Прежде всего хочу поблагодарить Бога за всех учителей и духовных наставников, через которых Бог наполнил мою жизнь надеждой, смыслом, дал истинную цель жизни, для чего стоит жить и бороться. Надеюсь, что моё свидетельство поможет кому-то преодолеть жизненный кризис и избежать роковой ошибки, жертвой которой я чуть было не стал.

Эта ошибка называется суицидом или просто — самоубийством. Но в то время, когда я не видел смысла в своей дальнейшей жизни, когда я не мог освободиться от алкогольной зависимости, когда я видел, что являюсь только тяжкой обузой своим родным, когда я считал всю свою жизнь большой ошибкой, я считал самоубийство единственно правильным выходом. Я тогда думал, что (покончив из своей ничтожной жизнью) я покончу со всеми проблемами, и таким образом избавлю себя от страданий, что тогда переживал. Эти мысли так сильно

давили на меня, что я искал способ, чтобы немедленно осуществить коварный план врага — т. е. убить себя. Я не знал, что это враг-дьявол, который внушал мне эти мысли о само-

убийстве. Тогда я был просто одержим мыслями о самоубийстве. И хотя эти мысли были гнетущими, давили на меня, но почему-то я их принимал. Но ко мне пришла другая мысль (как теперь понимаю — по милости Божьей): «Действительно ли это твой выход или западня, из которой ты уже веками веков не выберешься? А что если есть рай и ад?» В том, что я попал в ад, я не сомневался. Ад — место вечных мучений, где уже не застрелишься и не повесишься. Нет никакого способа, чтобы избежать вечных страданий.

Я тогда задал себе вопрос: что же мне делать? Так жить дальше я не мог, а как жить (или точнее — какой и где искать выход) я не знал. И я услышал ответ: «Ничего не делай!» Мне такое решение показалось несколько странным. Это я уже теперь понимаю, что самое лучшее, что мы можем сделать — это не мешать Богу спасти нас. И что интересно: как только я решил пока оставить мысли о самоубийстве, у меня будто неимоверно тяжкий груз свалился с плеч, как будто действительно меня кто-то вынул из петли.

После вот такой мысленной борьбы я вышел на улицу и пошёл искать, где бы опохмелиться и вдруг встретил молодых христиан, которые меня любезно пригласили в церковь. Мне терять было нечего, и я пошёл с ними и во время проповеди услышал те слова, которые мне указали ясную цель, выход. Я лично попытался (своими словами) обратиться к Богу, и у меня получилось! Слава Господу! Я впервые (за свои неполные

сорок лет) сделал правильное решение — послушал, что скажет Бог. Всю жизнь я спешил жить, брать от жизни всё (как мне казалось) по полной программе. Пить, так пить, гулять, так гулять! Спешил всё пере-пробовать. Не хотел слушать ни голоса совести, ни здравых советов других людей. Только оказавшись вплотную перед чертой смерти, я, наконец, остановился и услышал голос Бога. И в этом нет моей заслуги, а великая милость Божья! Я с содроганием теперь думаю: а ведь я мог и не услышать нежный голос Иисуса Христа. И где бы я теперь был? Где была бы моя душа? А теперь я не только живу полноценной жизнью христианина, но имею честь от Господа и другим людям свидетельствовать о великой любви Божьей к грешникам, о том, что Иисус Христос ищет пути к нашему сердцу, чтобы достучаться, чтобы быть услышанным.

Дорогой друг, как проговорит и говорит к тебе Господь? Ты сам знаешь, и тебе решать: послушать или пренебречь. Может голос Божий к тебе звучит и через эти строки, через проповедь Евангелия по радио, телевизору, или кто-то на улице к тебе обратится и скажет о Христе... Принять или пренебречь — тебе решать...

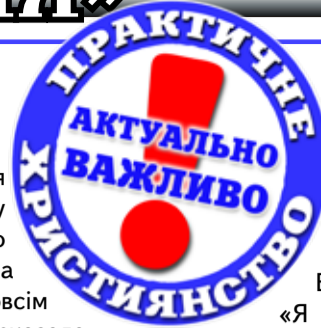
ВИПАДОК У МАГАЗИНІ

Цей випадок з часів своєї радянської молодості мені розповіла одна літня християнка.

По великому знайомству вона влаштувалася працювати продавцем до привокзального магазину. Серед загальної маси покупців вона виділила одну сухеньку бабусю, одягнену вбого, але чисто. Особливо її вразили очі бабусі, що мовби випромінювали світло з-під хусточки на чолі. Обличчя покупців були сумними, похмурими, невдоволеними, вони часто сперечалися, сварилися. А бабуся ніколи не сперечалася, мовчки стояла в черзі і тихо посміхалася, начебто їй зовсім не важко було стояти по півгодини (і довше) у черзі. Довгі черги в СРСР були звичайною справою, вони моментально виникали, як тільки завозили дефіцитний товар, а дефіцитом було практично все, крім робочої сили.

Одного разу до магазину завезли дефіцитну рибу, одразу вишикувалася довжелезна черга. Бабуся теж опинилася в черзі, мабуть, що вона піклувалася про своїх дітей та онуків. Судячи з покупок, у неї їх було багато. Вона вистояла в цій черзі не менше години. Пристрасті серед потенційних покупців розпалювалися, тому що риба закінчувалася. Бабуся залишалася незворушною,

коли ж підійшла її черга купувати, залишалася всього дві рибки. І отут забігла до магазину молода жінка і стала просити уступити їй цю рибу, тому що вона тільки що з потягу, а вдома двоє маленьких голодних дітей, а їм їсти зовсім нічого. Бабуся без єдиного запитання відразу сказала продавцю, щоб та зважила рибу, що залишилася, молодій жінці, а сама спокійно вийшла з магазину...

Вона пішла, а в продавця сльози на очах. Вона свідчила, що тридцять років прожила на світі, добра не бачила, а отут такий випадок... Через якийсь час знову була її зміна, і вона побачила знайому бабусю. Продавщиця рішуче підійшла до неї з питанням: «Хто ви? Ви не така, як усі!» Вона відповіла: «Я — християнка». Молода жінка хотіла

задати декілька запитань, але бабуся мовчки написала на клаптику паперу адресу і тихо сказала: «Приходь, там отримаєш відповіді». Такий був час, що відкрито говорити про Ісуса Христа заборонялося, усюди снували донощики, агенти КДБ і за проповідь про Бога, Євангелію могли запросто заарештувати і запроторити до в'язниці.

Продавщиця риби знайшла місце, зазначене бабусею, прийшла на службу до церкви, почула про Бога і відразу покалася. Потім вона не змогла працювати в магазині, розрахувалася. Хоч їй говорили, що вона збожеволіла (покинула таке вигідне місце!). Але для неї вже на першому місці була не матеріальна вигода, а Ісус Христос.

От у такий спосіб бабуся, без єдиного слова, привела молоду жінку до Бога. Сьогодні ж багато говорять, але мало показують на ділі безкорисливої жертвовної любові тим, кому проповідують про Ісуса Христа.

Надіслав Валерій Пузачов, м. Кривий Ріг.

Одного дня 1946 року мама і я отруїлися чадним газом — рано закрили натоплену вугіллям піч. Батько встиг витягти нас на свіже повітря, і ми прийшли до свідомості. Здавалося, чад нам не зашкодив, але через 7 місяців мама народила другого сина і відразу ж помітила, що він не реагує на світло. Син сліпий! — здригнулося її серце, при обстеженні ще виявилось, що хлопчик німий і що його ноги паралізовані.

— Допомогти йому неможливо, — сказав лікар і порадив відправити дитину до спеціального закладу.

— Ні, сина ми візьмемо додому, — не коливаючись, відповіли батьки.

— Дивіться самі... Адже його потрібно не тільки обслуговувати, але й любити, а це дуже важко.

***

Мій брат був самою безпомічною людиною, яку мені коли-небудь приходилося зустрічати. У нього були широкі груди і велика голова, а руки й ноги — як у п'ятилітньої дитини, голову

СИЛА БЕЗСИЛЬНИХ

він не піднімав. Руки йому підкорялися, і коли він не спав, то постійно розгойдував ліжко — з цього складалося його життя, яке можна назвати життям тепличної рослини. Але для нас це не мало ніякого значення. Він був членом нашої родини. Ми його годували, спивали, прали білизну. Ліжко його стояло біля вікна. Ранком ми його зашторювали, щоб сонце не обпекло його чутливу шкіру. Під час жару постійно клали на голову мокру серветку, — тоді він менше метався. Мама говорила мені: «Коли ти прийдеш на небо, брат обійме тебе і скаже: «Спасибі за любов і терпіння».

***

Коли мені виповнилося 20 років, я познайомився з дівчиною і запросив її додому.

— Чи ти хочеш поглянути на мого немічного брата? — запитав я гостю.

— Ти що?! — відсахнулася вона.

Я зрозумів, що це не та людина, з якою мені потрібно з'єднати життя.

Пізніше я познайомив батьків з іншою дівчиною, що стала моєю дружиною. Коли мені потрібно було годувати брата, я запитав:

— Чи ти підеш зі мною?

— Яка розмова! — здивувалася вона і пішла слідом за мною.

Ми ввійшли до кімнати брата, я присів на ліжко, підняв його голову і став годувати. Дівчина якийсь час мовчки дивилася, а потім тихо сказала: «Можна я погодую?» — і вії її затремтіли... Я дозволив, і вона прекрасно справилася з цією справою. В очах її було нескінченне співчуття... От вона сила безсильних!

***

У такому стані брат пролежав 33 роки. Він міг тільки дихати, їсти і спати, але сила його впливу на нашу сім'ю була величезною. Шість років пройшло з дня

його смерті, але я дотепер згадую його з теплим почуттям. Його безпорадність стала нашою духовною школою. Догляд за ним навчив нас безкорисливої любові, терпінню і співчуття — це одна з причин: чому Бог допускає жити на землі безпомічним і хворим.

З журналу «Вісник істини», № 2, 1993 р.

ЗАРАДИ ЛЮБОВІ ДО ХРИСТА!

«Господь Ісус Христос! Дай мені сили втішати, а не шукати співчуття; розуміти, а не шукати, щоб мене зрозуміли; любити, а не шукати любові до себе. Бо, коли ми віддаємо, отримуємо. І, прощаючи, знаходимо собі прощення». Очевидці згадують, що з цієї молитви вона розпочинала день. Півстоліття вона дарувала світові любов і втіху, її всі

ніжно називали матір'ю. Матір'ю Терезою... Ще при її житті називали святою...

Одного разу журналіст, відвідувач лепрозорію, яким опікувалася мати Тереза, зауважив, що й за мільйон доларів не став би робити такої брудної справи, якою займається ця жінка. Мати Тереза відповіла: «Я також за мільйон не стала б цього робити...». Чоловік здивувався.

Жінка розвіяла його нерозуміння й додала: «Я все роблю заради любові до Христа!» Нижче пропонуємо вам прочитати вислови матері Терези, які стали крилатими. Сподіваємося, що вони допоможуть вам стати на один крок ближче до ближнього, а отже — до Христа.

• В кожній людині я бачу Христа. А оскільки Христос назавжди один, то для мене в даний конкретний момент це той, хто стоїть переді мною.

• Краще робити маленьке добро, але з великою любов'ю.

• Добро, яке ви зробили сьогодні, люди забудуть завтра; все одно робіть добро!

• Живіть так, щоб пізнавши вас, люди захотіли пізнати Христа.

• Велика радість полягає в тому, щоб присвятити себе служінню іншим людям.

• У житті багато зла, в житті є

бездомні і хворі, але найгірше тим, хто позбавлений радощів любові.

• Люби: чим більше ти даси любові іншим, тим більше будеш мати любові сам.

• Нам не потрібні рушниці і бомби. Щоб перемогти зло, нам потрібні любов і співчуття.

• Я знаю напевно лише одне: якщо б люди сильніше любили один одного, наше життя стало б значно кращим.

• Найважливіші ліки — це ніжна любов і турбота.

• Страждання може стати шляхом до великої любові й милосердя.

• Маленькі добрі справи, зроблені від великої любові, приносять радість і умиротворення.

• Любов — це плід, який дозріває в будь-який час і до якого може

дотягнутися будь-яка рука.

• Найбільший гріх людини — це не ненависть, а байдужість до своїх братів.

• Любов потрібно виявити в дії, і ця дія є служіння.

• Діяльна молитва — це любов. Діяльна любов — це служіння.

• Кожна справа, що робиться з любов'ю і з відкритим серцем, завжди наближає людину до Бога.

• Нехай люди бачать доброту, що світиться в тобі, в твоїх очах і в твоєму дружньому привітанні.

• Якщо ви почнете судити людей, у вас не вистачить часу на те, щоб любити їх.

• Легко любити далеких, але не так-то легко полюбити ближніх.

• Пекло — це місце, де погано пахне і ніхто нікого не любить.

